

stadig læssede mere og mere af humane Fremskridt paa den anden Vægtskaal. Jeg har talt om betingede Straffedomme og om Straffrihed for Børn under 14 Aar. I Sommerens Løb maatte der gøres endnu mere. Næste Efteraar maatte man ikke blot foreslaa Straffrihed for Børn, men man maatte gaa til positive Skridt, gøre Alvor af at søge at faa den gamle Kommissionsbetænkning om Opdragelse af forsømte og vildfarne Børn ført ud i Livet, og saaledes saa Børneloven Lyset. Alt dette maatte til, dog kneb det. Der var maaske nogen, der, da Folketinget med 4 Stemmers Flertal vedtog Legemsstraffen, haabede paa, at det andet Ting skulde modsætte sig Genindførelsen af denne barbariske Straf. Der var nogle — det kom ogsaa frem fra Højres Side i Tinget —, som stoledes paa det andet Ting som Sagkundskabens Ting. Det var bekendt, at den kriminalistiske Sagkundskab saa godt som enstemmigt gik imod Legemsstraffens Genindførelse, og fra konservativ Side betegner man Landstinget som Sagkundskabens Ting. Man holder paa Tokammerssystemet netop ud fra den Betragtning, at det gælder om at have et Andetkammer eller, som vi kalder det i Danmark: et Førstekammer, som kan staa mod saadanne overfladiske Døgnbevægelser, som kan hindre ubesindige Fremskridt eller ubesindige Tilbageskridt, eftersom det nu er. Oppe i Landstinget sad saadanne Repræsentanter for den juridiske og kriminalistiske Sagkundskab som Nellemann og Matzen og den nuværende Formand for Landstinget. Og mange stoledes paa, at denne Sagkundskab skulde faa Landstingets Flertal med, saa at Landstinget blev Bremsen for de ubesindige, de uoverlagte Skridt og mod en opskræmmed falsk Følelsesopinion. Jeg havde ikke stor Tro derpaa, og det viste sig ogsaa, at i dette Tilfælde spillede Tokammerssystemet, som vi have det her i Landet, fuldkommen fallit. Landstinget viste sig rede til at sluge al Reaktion.

Jeg vil have Lov til at henpege herpaa — det har sin Betydning, naar vi snart komme til en Forfatningsdiskussion: Landstinget viste sig som det engelske Overhus, om hvilket den engelske Indenrigsminister Winston Churchill for nylig

sagde, at hvis nogen troede, at Landstinget var en Borgen mod reaktionære Overrumplinger, tog de fejl. Hvis et tilfældigt En-Stemme-Flertal i Underhuset genindførte Toldbeskyttelsen, vilde det engelske Overhus øjeblikkelig gaa ind paa det. Nej, Overhuset er kun et Værn mod demokratiske Fremskridt, men aldrig mod reaktionære Tilbageskridt. Paa samme Maade har det vist sig hos os. Sagkundskaben i Landstinget reducerede sig til de 3 enkelte Navne, jeg nævnedes, og saa Socialdemokratiets daværende ene Repræsentant, som stod sammen med dem. Han blev haanet, han blev lagt for Had af Venstre-reformpartiets Presse, fordi han stod sammen med de tre ansete Højre-Kriminalister i Landstinget og saa et Par enkelte andre Medlemmer. Hele Venstre-reformpartiets Presse var fuld af Had og Haan og Gift overfor Socialdemokratiets eneste Repræsentant i Landstinget, fordi han vilde være i det Selskab, staa sammen med Sagkundskaben, den Sagkundskab, som dog nu har sejret, den Sagkundskab, som den højtærede Justitsminister nu er et Udtryk for, naar han forelægger dette Lovforslag, den Sagkundskab, som nu dette Ting maa bøje sig for. Det havde været værdigere og i alle Henseender bedre for det danske Demokrati, om Folketinget havde holdt Sagkundskabens Fane højt her i 1903, 1904 og 1905. Men det tjener ikke Landstinget til Ære, at det ikke viste Fasthed og Rygrad nok overfor en saadan forløjet Stemning som den, der var Baggrunden for den Albertiske Pryglelov. Alle Partier gik i Stykker paa denne Sag undtagen Socialdemokratiet, og det maa være mig tilladt her i Dag samtidig med at have peget paa, hvorledes København stod fast, hvorledes alle Københavns Repræsentanter stemte mod Legemsstraffen, at pege paa, at det eneste Parti, som holdt sammen og stod fast, var Socialdemokratiet. Jeg tror, at naar det danske Socialdemokratis Historie en Gang skal skrives, vil det blive regnet det danske Socialdemokrati til Ære, at det stod fast i denne Sag, ikke bøjedes af for en falsk Stemning, ikke lod sig anfægte af, at man gjorde Arbejderpartiet til eet med Bøllernes og Forbrydernes Parti, men at det havde saa megen Kultursans i Livet og følte sig saa meget i Pagt med Nu-